

2019 Ramazan Bayramı Konuşma Metni

İstanbul, 5 Haziran 2019

Allah'a hamdler olsun bir Ramazanı tamamladık, orucumuzu tuttuk, vazifemizi yerine getirdik, bu doğrudan doğruya karşılıksız, yalnız Allah'ın rızasına yönelik bir ibadettir oruç ve bu bakımdan da insanoğlu için, her zaman insan bir karşılık bekler, karşılıksız ancak manevi karşılığı olan bir değere kavuşmaktır, bir hazineye kavuşmaktır oruç.

Sonra oruç bir ibadetler bütünüdür aynı zamanda, namazlar kılınır, teravi namazları, zekât verilir, birlikte iftar yapılarak dostluklar pekiştirilir. Yani bütünüyle, saymakla bitmeyecek kadar, biz Müslümanlara insanlığa yakışır hasletler getiren ve onunla bizi yaşatan ve onu, üstün meziyetleri sanki günlük ve olağan bir vasıfmış gibi bize yaşatan bir ay ve bir dönem, bir süreçtir oruç.

Bu bakımdan hiç bir din mensubunun malik olmadığı bir Allah'ın nimetidir. Sadece ferdi, yani bir kişiye ait bir hadise değildir, bir topluma, hatta bir millete, İslâm milletinin tümüne ait bir kaynaşma, bir birleşme, uyanma ve diriliş sürecidir. Bu bakımdan her bir yıl gelerek İslâm alemini yeniden diriltten oruca ne kadar borçlu olduğumuzu düşünsek azdır. 1400 sene, daha da fazla oldu, her bir yıl gelerek İslâm milletini yeniden kendini muhasebeye çekme, düşünme, en metafizik konudan en güncel konuya kadar bizi düşündüren, düşündürme ayı olarak oruç bu sene de benim müşahadem ve hislerimle diyebilirim ki, her yıl gibi her yıldan daha fazla İslâm alemini etkilemiş, onu duygulandırmış, onu uyandırmış, düşündürmüştür. Bu bakımdan oruç ayını idrak ettik, tamamladık şimdi onun bayramını yapıyoruz, hepinizin bayramı mübarek olsun.

İslâm bir yanıyla da, psikolojik cephesiyle olsun, sosyolojik ve tarihi cepheleriyle olsun bir diriliş hareketidir aslında. İnsanın, insan ruhunun dirilişi hareketidir. Onun için, biz bir Diriliş hareketini başlattığımız zaman, ona bu ismi verdik. Çünkü bu İslâm'dan geliyor Kur'an-ı Kerim'i bu gözle okursanız, içinde hep diriliş görürsünüz. Mesneviyi okursanız, içinde hep diriliş gözükür.

Çünkü, mesele şudur, Allah bizi yarattı ve bize bir bilinç verdi, şuur verdi. Ama, insanoğlu alışkanlıklar sebebiyle bir dalgınlığa düşer ve bu bilinci bir nevi kaybeder. Yani, her an bilinçli olması gerektiği halde, bu bilinç, alışkanlık sebebiyle sanki sıradan bir duruma düşmüş oluyor. Onun için tasavvufta da her nefeste Allah derken, tekrar o bilinci, diriliş bilincini yakalamak isteriz.

Bu bakımdan İslâm alemi olsun, bir fert olarak Müslüman olsun, İslâm toplumu olsun, her zaman sahip olduğu İslâmı tam bir bilinçle yaşaması için, bu bilinci, bu Diriliş şuurunu kaybetmemesi gerekir. Bunu kaybettiği zaman, sıradan bir alışkanlık haline dönüştüğü vakit, zaman içinde onu kaybeder. Onun gereğini yerine getiremez ve tarihte de bu böyle olmuştur. Kayıplarımızın sebebi diriliş şuurunu, bilincini kaybetmemizdir geçmişte.

Bu bakımdan Ramazan geldi, tekrar bizi uyandırdı, diriltti, diriliş geldi, diriliş mevsimi, diriliş çağı geldi. Bunu düşünerek, yeniden zamanımızı diri olarak yaşamak, bir Müslümanın zamanını hep diri olarak, ruhen, manen diri olarak yaşaması için gereken bilince kavuşup onu bir daha kaybetmememiz lazım.

Bu bakımdan her birimiz geçmiş zamanımızı düşünmeliyiz. Müslümanların geçmişi ne idi? Neler oldu? Neler bitti? Kazançlarımız ne idi? Nereden nereye geldik? Şu anda neyi yaşıyoruz? Şu anda İslâm alemi neyi yaşıyor? Ve gelecek için umudumuz nedir? Bu üç zamanı bilinçli olarak düşünmek ve

değerlendirmek her Müslümanın borcu. Bunu kaybettiğiniz zaman kazanacağınız bir şeyiniz kalmamış demektir. Asıl kaybedilmemesi gereken özellik bu.

Şimdi, içinde bulunduğumuz devire baktığımız zaman, İslam aleminin iyi bir durumda, iç açıcı bir durumda olmadığını görüyoruz. Evet, her Müslüman tek tek aynı durumda olmayabilir. İyi yaşayan, İslâmı tam yaşıyan insanda olabilir. Ama toplum olarak ve bütün İslâm dünyası olarak, biz ona İslâm milleti diyoruz, hepsi bir tek millettir Müslümanlar. Bu İslâm milleti bugün iyi bir dönemde değil, çok sancılı, çok acılı, çok ıstıraplı bir hayat içinde ve sıkıntılarını giderecek çarelerden adeta mahrum, meçhul bir geleceğe doğru gider görünüştedir.

Bu durumda eğer umudumuzu kaybedersek işte en büyük felaket odur, içinde bulunduğumuz durumdan daha kötüsü umudumuzu kaybetmektir. Şartlar ne olursa olsun, içinde bulunduğumuz durum ne kadar kötü olursa olsun, umudumuzu kaybetmememiz lazım.

Çünkü biz Müslümanız. Müslüman, Allah'tan umut kesmeyen insandır. Allah ise her şeye kadirdir. En kötü şartlar içinde de olsak, hiç bir umut kalmamış da olsa, Allah onu değiştirir ve bizim hayal bile edemeyeceğimiz bir yere yine getirebilir. Onun için bizim hiçbir şart altında umudumuzu yitirmemiz gerekmez. Umudunu yitiren artık her şeyi yitirmiştir. Geleceğinde bir umut bulmayan insan bugününü de, haysiyetini de, şerefini de kaybetmiştir. Onun için biz her halüştarda umudumuzu kaybetmeyeceğiz.

Yani İslâm alemi çok kötü durumda olabilir, yöneticileri beceremeyebilir, bir şeyler yapmayabilir, istediğimiz vaziyette göremeyebiliriz. Düşman saldırmış, içimize girmiş, bizi birbirimize düşürmüş olabilir. Ve böyledir zaten şu andaki durum. Ama bunlardan daha kötüsü artık bir ümit kalmamıştır, bir ümit yoktur, ben en iyisi şu andaki duruma uyum sağlayayım, işte bu en kötü şeydir.

Çünkü uyum sağlanacak bir durum yoktur. Müslümanlar hür ve bağımsız olması lazımdır. Hür ve bağımsız olmayan Müslümanın, gidipte başkalarına tabii olan Müslümanın, görünüşte durumu ne olursa olsun, isterse günde kırk defa namaz kılsın, o, eğer Müslüman olmayanlara tabii ise, onların kendisine verdiği izinle bunu yapıyorsa o makbul değildir. Bizim için hür ve bağımsız olarak, kendi irademiz ve kendi tercihimizle, biz Müslüman olmalıyız ve onu öyle yaşatmalıyız. Yoksa başkasının bize izniyle, başkalarının, Müslüman olmayanların, izni, müsadesi veya siyasi veya şu sebeple bizim Müslümanlığımıza izin vermeleriyle eğer biz Müslümanlığımızı devam ettiriyorsak, o Müslümanlık Müslümanlık değildir.

Çünkü Müslüman hürdür, bağımsızdır, yalnız Allah'a tabiidir. Müslüman teslim olmuş anlamına gelir. Kime teslim olmuş? Allah'a teslim olmuştur. Allah'a teslim olan başkasına teslim olmaz. Başka kullara, heveslere, şeytana, kendi nefesine de tabii olmaz. Müslüman evet, teslim olmuş bir kişidir, bunu gayrimüslümler, avrupalılar şey zanneder, hani yumuşaktır, yumuşak başlıdır, teslim olmuş Müslüman. Hayır, Müslüman sadece ve sadece Allah'a teslim olmuştur, Allah'tan başkasına teslim olmaz. O anlama gelir. Tersinden okursanız bir şeyi, o anlama gelir. Eğer, Allah'a biz teslim olmuşsak başkasına teslim olamayız.

Bunun için, bizim sanki sıfırdan başlıyor gibi, madem umut yok, görünmüyor, ama biz umudu kesemeyiz, biz Müslümanız, ona buna tabii olup arada bilmem uyum sağlama diye bir olay yoktur. O zaman biz, sıfırdan başlıyormuşuz gibi, İslâmın gereğini yeniden yerine getirmek ve yeniden eski İslâm gücünü, büyüklüğünü, medeniyetini ihya etmek, diriltmek zorundayız.

İslâmın dirilişi dedim, 1960' tan itibaren. Bu bir rastgele söylenmiş bir şey değildir. Hatta o zaman bazıları diyordu ki "İslâm ölmüş mü ki İslâmı dirilteceğiz?". Hayır, o zaman cevap verdim, benim eski Diriliş dergilerinde de, kitaplarında da bu vardır. Burada İslâmın dirilişi derken, İslâm elbette ebedidir, ölmez. Müslümanların ölmüş gibi bir

duruma gelmeleri kastediliyor. Burada İslâmın dirilişi derken, İslâm fikirleri, düşünceleri, inancının değil, Müslümanların ruhlarını kastettik. Müslümanların ruhları ölmüş gibi bir duruma gelmiş, bunun dirilişe ermesi lazım. Yani İslâmı ruhunda gerçeğiyle yaşaması. Gerçeğiyle yaşadığı zaman zaten o dirilecektir.

Bu bakımdan ve bunun da geçmişi var zaten, mesela diyelim ki, İmamı Gazali, bakmış, filozoflar çıkmış, onlara kapılıyor insanlar, İslâmı neredeyse bırakacaklar. O zaman kalkmış, İslâm ilimlerinin dirilişi, İhyayı Ulumuddin'i yazmış. Din ilimlerinin, yani din inançlarının, din bilgilerinin dirilişi nasıl olur? İhyayı Ulumiddin, işte diriliş böyle bir köke sahiptir, geçmişe sahiptir. Bundan hareketle Müslümanlar her zaman yeniden dirilişe kavuşabilirler.

Bunu geçmişte yaptılar, Moğollar geldi taş üstünde taş bırakmadılar İslâm aleminde. O kadar böyle ümitsiz bir durum doğmuş ki, bir Moğol askeri gelmiş, on sekiz kişi karşısında var, bir Moğol askeri karşısındaki on sekiz kişiyi tek tek öldürmüş, bir şey yapamamışlar ona. Neden? Umutları kırık. Halbuki on sekizi birden hücum etse, onu hemen devirirler. Fakat umutları kalmamış. Moğol geldi mi, her şey bitti, her şeyi yapar. Her zaman en kötü şey, umudu kaybetmek. Ondan sonra ama, içimizde bulunan bilinçli insanlar, tekrar yeniden çalışarak, o Moğolları bile Müslüman yapmışlar ve hizmet ettirmişlerdir. Sonraki Moğol devletleri Müslüman devletlerdir. O Moğolları Mevlana gibi ve daha diğer büyüklerimiz, en umutsuz durumda çalışarak, yeniden dirilişi sağlamışlar ve İslâm alemini yeniden kendini bulmuş ve o Moğollar da Müslüman olmuşlar, hizmet etmişler.

Haçlılar gelmiş, İslâm alemini hiçbir kural tanımadan kesmişler, biçmişler, öldürmüşler. Evet, çok acı şeydir yani. O kadar vahşidirler ki Kudüs'te Müslüman çocukları pişirip yemişler. Bu bir iftira değil, bir yalan değil, tarihen sabit. Bu kadar vahşet görülmüş, bu kadar şey olmuş, fakat yine Müslümanlar umutsuzluğa kapılmamışlar, bazıları tabii, bir çoğu

kapılıyor. Ama önderler, şuurlu olanlar, başlarımız, imamlarımız, büyüklerimiz, içlerinden büyüklerimiz, bunlar o şartlarda dahi çalışarak, yeniden örgütlenip, çoğalıp bu haçlıları da geldikleri yere göndermişler ve onlarda biraz kaptıkları bazı bilgilerle falan Avrupa medeniyetini yapmışlardır.

Şimdi biz son bir fetret dönemini yaşıyoruz. Yüzyıldır, daha da fazla, iki yüz yıl oldu, ama son yüz yıl, bilhassa son büyük İslâm devleti olan Osmanlı Devletinin bitişinin yüzüncü yılını işte geçen yıl yaşadık. Onun için ben diyorum ki, asıl siz 2018'i esas alın, 2023'e falan bakmayın. Türkiye Cumhuriyetinin yüzüncü yılı meselesi değil önemli olan. Önemli olan 2018 de dirilişin işaretini vermeliydik, vermeliyiz, 1 yıl oldu. Yüz yıl oldu Osmanlı Devleti batalı, Müslümanlar onun yerine yine büyük bir İslâm devleti kurmalıydılar. Daha büyüğünü, daha güçlüsünü. Ve buna kadirdirler. Her zaman için. Yeter ki umutlarını yitirmesinler. Ama ne yazık ki, düşman en büyük şeyi yapar insana. Önce umudunu kaybettirir.

Benim kurt ve lamba diye bir yazım vardır. Bu, bizzat yaşanmış bir şeydir. Dedem tarafından yaşanmış bir olay. Bir ara ahırda bir gürlütü duymuş, bir lamba almış, o zaman petrol lambası vardı elde, lambayla gitmiş ahıra bakmaya. Bakmış ki bir kurt gelmiş, ahıra girmiş, tabi hayvanlar kaçıyorlar falan. Kurt dedemi görünce, elinde lamba, hani biz zannederiz ki hemen ona saldırıyor. Yok, bir insan gibi lambayı söndürmeye üfürüyormuş, önce lambayı söndürmeye üfürüyor, onu söndürdükten sonra kolay. Çünkü insanın gözü görmez ama kurdun gözü görüyor o karanlıkta. Önce lambayı söndürmeye çalışıyor.

Bunun gibi Batı gelmiş, önce lambamız gibi olan İslâm düşüncesine inancımızı, bağlılığımızı, güvenimizi, umudumuzu bize kaybettirir. Ne yapar? Bin dereden su getirir, şunu yapar, bunu yapar, umudumuzu kırar. Ondan sonra kendisi gelmek ister. Birbirine kırdırır Müslümanları, bugün yaptıkları gibi. İran da, Irak ta, Suriye de, Yemen de, Libya da, İslâm aleminin her tarafında bugün Müslümanları birbirine

kırdırıyorlar. Efendim, Araplar İranlılarla çarpışmalıymış. Sana ne? Sen git kendin çarpış kendi ırklarınla. Arapla bilmem İranlıyı çarpıştıracak. Siz şiisiniz, onlar vahabidir, öbürü odur. Sanki bizim dinimizle mezhebimizle ilgileri varmış gibi. Sana ne? Sen kimsin? Bunu demesi lazım Müslümanların. Benim bir problemim varsa, ben kendim hallederim. Sen kimsin? Nerden geldin? O düşürmek için, birbirinizi kırın, yere serilin sonra ben geleyim hepsinin üzerine oturayım!

Böyle bir duruma karşı, Müslümanlar da, tabii durumu görüp umutsuzluğa kapılıyorruz şimdi. Hayır, en umutsuz zamanda yine umut vardır. Bunun misali de çok, bu son dönemi ben söyleyeceğim, 1. Dünya Savaşında Osmanlı Devletini batırdılar ve İslâm alemi işgal ettiler batılılar. Hiç bir ümit yok gibi oldu durum. Ve bu yüzden de maalesef Müslümanlar umutsuzluğa kapıldıkları için bir uyum sağlamaya çalıştılar. Kim işgal etmişse onun memleketini, onunla güya anlaşacak ta, onla uyum sağlayacak. Halbuki, umut doğar, en ummadığınız zaman Allah size yardım gönderir. Yeter ki siz şuurunuzu kaybetmeyin, bilincinizi kaybetmeyin diyebilselerdi kendi kendilerine, en kötü şartlarda dahi, o uyuşmayı kabul etmezler ve yeniden ümit belirirdi.

Nitekim 2. Dünya Savaşı, Müslümanlar hiç beklemedikleri halde, kendilerine büyük bir fırsat vermiştir. Eğer hazır olsalardı, eğer 2. Dünya Savaşına kadar kendi şuurlarında bilinçlerini muhafaza etselerdi, 2. Dünya Savaşı en büyük fırsattı. Nitekim yine biraz faydalanıldı, bir takım bağımsızlıklar elde edildi. Fakat o şuur kaybedilmiş olduğu için, gereğince değerlendirilemedi. Halbuki, eğer o şuur kaybetmeselerdi, mesela Türkiye o zaman da Suriye'yi, Irak'ı yeniden alırdı. On iki adayı gelin alın dediler zaten İtalyanlar, gidip alamadık. İslâm alemi yeniden dirilirdi. Fakat umudunu kaybetmiş olduğu için böyle bir fırsatı kaçırdı.

Nitekim Türki Cumhuriyetler dediğimiz bölge, Türkler bölgesi, Komünist Rusya'nın boyunduruğu altındaydı. Hiçbir ümit yokmuş gibi bir durum vardı. Ama Allah yine lütfetti,

komünizm çöktü, hepsi bağımsız kaldılar. Fakat o şuuru kaybettikleri için, o umudu yitirdikleri için bundan yararlanamadılar. Halbuki 1989 da, 1990 da bağımsız oldular. Hemen birleşmeleri lazımdı hepsinin, büyük bir Türk Müslüman Devlet kurmaları lazımdı. Fakat hiç! Gene hepsi bekliyorlar ki, Rusya dirilsin, geri gelsin, kendilerinin hepsini tek tek alsın.

Demek ki, daha bu son yüz yıl içinde bile, iki büyük fırsat çıkmış, çok büyük fırsat. Biri 2. Dünya savaşı, Müslümanların kurtulup kendilerini yeniden bulup, eskisinden daha büyük, daha güçlü bir devlet kurmaları için. İkincisi de komünizmin çöküşü ve o Türki cumhuriyetlerimizdekilerin bağımsızlığa kavuşması. Ama o şuuru bulamadık.

Şimdi diyorum ki, yine büyük bir umutsuz durum var. Bu yüzden her bir Müslüman devlet kendini bir yere dayandırmak istiyor. İran mesela, tek çaresi aslında İslâm âlemiyle irtibat kurup, kurtulmak iken, O işte, Rusya ile Çin ile falan ayakta durmaya çalışıyor. Diğerleri, Suudi Arabistan Amerika ile, Mısır Amerika ile, biz Amerika ve Avrupa ile. Bu şekilde hiçbir ümit yoktur.

Genç adam! Hiçbir zaman buna inanma! Bunlardan bir ümit yoktur!

Bunu şu anlamda söylemiyorum, hepsine ilanı harp edelim, herkesle savaşalım. Yok, onu demiyorum. Biz herkesin iyiliğini isteriz, kimseye düşman değiliz. Avrupa, birliğini kursun, yardımcı da oluruz. Ama bize mani olmasın yeter. Bizim onunla bir işimiz yok, biz ona yardımcı da oluruz. Komşu olsun, insanca hareket etsin. Amerika ile de iyi geçiniriz, yeter ki İslam Âleminden elini çeksin. Çin'le de, Türkistan ve diğerlerini işgalden vazgeçsin.

Kimseyle savaşmaktan bahsetmiyorum. Bütün insanlığın iyiliğini istiyoruz. Kimseye düşman değiliz. Hiçbir halka düşman değiliz. Zaten, o halklar değil, onları yönetenler

yanlışlık yapıyor. Biz isteriz ki, insanlık huzur içinde olsun, barış içinde olsun. Ancak, bunu bizim esaretimiz pahasına, inancımıza, dinimize, medeniyetimize hakaret, ÷lkemizi işgal pahasına kabul edemeyiz.

Biz de İslâm Âlemi olarak kendi birliğimizi kuracağız. Bunu kurduğumuz zaman insanlık huzura kavuşacak. Yalnız biz değil, ç÷nkü, Doğudan ve Batıdan iki güç birbiriyle bir gün kapışacak ve büt÷n Dünya yere serilecek, mahvolacaklar. Veya en evvel de biz, ortalarında olduğumuz için ayak altında çiğneneceğiz. İşte buna karşı, İslâm âlemi dirilip, birliğini kurmalı ve Doğuya, “sen yerinde dur”, Batıya, “sen de yerinde dur” demelidir.

Kur'an-ı Kerim'de, Z÷lkarneyn Suresinde var bu, Hz. Z÷lkarneyn, güneşin doğduğu yere gitti ve oradaki halka ‘siz burada durun’ dedi. Güneşin battığı yere gitti Z÷lkarneyn ve oradakilere ‘siz burada durun’ dedi. Hepsine bir sur yaptı, onları kendi devletinin, ÷lkesinin sınırlarının dışında tuttu. Bu olay semboliktir aynı zamanda, Müsl÷manlar bunu yapacak gelecekte. Doğuya, Batıya, dur, diyecek. Büt÷n insanlık da huzura kavuşacak. Ama bunun için, önce, umudumuzu kaybetmememiz lazımdır. Ç÷nkü, onu kaybettiniz mi, bunların hiçbirini düşünemez, mevcut durumlara uyum sağlarsınız.

şimdi, mevcut idareciler, yöneticiler, İslam aleminin her tarafındaki yöneticiler niye bunu yapmıyor dersiniz? bu kadar belli, açık bir gerçek, niye yapmıyorlar? Yöneticiler yapamaz, ç÷nkü, yöneticiler belli bir eğitimle oraya gelmiş, belli bir destekle oraya gelmiş, imtihandan geçmişler yani onlar. Farkında bile değiller, onları, hepsini, tarta, tarta bir yere gelmelerini sağlamışlar, onlar farkında bile değiller veya az farkındadır, tam farkında değildir. Farkında olsa da yapacağı bir şey kalmamış.

Onun için, onlardan değil, yani, Dirilişi, aydınların birbirine kenetlenip, İslam Âleminin tümünde, bir tek hareket, ne kadar hareketler varsa bunları birleştirip diriliş hareketi

yapmak, güçlü bir Aydın insiyatifi doğurmak tüm İslâm aleminde, İşte o zaman yönetici iki şey arasında kalır. Yönetici, tabi olduğu adama mı uysun? Yoksa milletin aydını uyanmış, halkı da yanına almış, hangisine uysun? Mecburen, öyle de olsa sonunda güçlüğü göze alır ve tabi olur. Aydınların bu insiyatifi yönetimleri de birleştirebilir.

Yoksa, şimdiye kadar hep yöneticilerden bekledik, hayır, onlardan beklememek lazım. Aydınlar hareketi, çoğalıp, büyüüp, bir hareket hepsini kapsaması lazım. Tabi yer yer hareketler çıkmıştır İslam Âleminde, fakat bunlar yerel kalmışlardır veya yeterli değildir veya zaten onları da boğuyorlar hemen. Onun için öyle bir Diriliş hareketi, biz mesela kurduk Diriliş hareketi, ama maalesef bunu anlayamadı millet. Bu insiyatif büyüseydi önce Türkiye'de sonra da İslâm Âleminde Dirilişi sağlardık.

Mesela bir misal vereyim: Mısır'da bu son harekette Müslüman Kardeşler bir oyuna geldiler. 'Seçime gir, Cumhurbaşkanı ol' dediler. Ben buradan söyledim, bu bir oyundur. Ama bunu onlara duyurmak lazım. Buna kapılmasınlar, geçmişte bir iki defa kapıldılar Müslüman kardeşler, hemen bir şey kapalım diye, fakat sonunda çok zarar ettiler. Eğer bizim Diriliş hareketi büyümüş ve orada bir temsilciliğimiz olsaydı, biz onları uyarırdık ve bunu önlerdik. Şu anda, Mursi içerde, idamlık ve Müslüman Kardeşler de çok kötü durumdadır.

İşte, hareket büyümüş, her tarafta temsilciliklerini kurmuş olsa, oradaki bu hareketleri de korumak, onları da bizimle birleştirmek bize düşen bir görev olurdu. Hâlbuki bugün, tabi bunu yapamıyorsun. Çünkü daha Türkiye de büyüemedik.

Bu Partiyi yani Yüce Diriliş Partisi'ni benim şahsi partim olarak düşünmeyin. İnsanlar fanidir, yaşımızı almış durumdayız, her an gidebilirim. Bu, sizin Partinizdir. Partiyi sadece parti olarak düşünmeyin, bu, İslâm hareketidir, Diriliş hareketidir, İslâmın Dirilişi hareketidir. Dört kavrama

dayanır, öbür hareketler bu kavramlardan mahrumdurlar.

Birincisi İSLÂM MİLLETİ, Müslümanların hepsi bir millettir. Peki, ırklar ne olacak? Onlar ırklardır, kavimlerdir. Kavim başka, Kavm-i Necib-i Arap geçmişte söylenmiş, Milleti Arap denmez, denirse yanlış olur. Şimdi onlar Ümmet-i Arap diyorlar, o da yanlıştır. Ondan sonra Müslümanlar bir tek millettir, İslam Milleti.

Bir tek ülkedir, İSLÂM ÜLKESİ, hepsi bir bütündür. Bir yerinde bir şey oluyorsa o benim ülkemde oluyordur. Yoksa, Türkiye Cumhuriyeti hudutları içindeki benim ülkemdir değil. Tabi Türkiye Cumhuriyeti de o ülkenin, dediğim İslam ülkesinin içindedir. İslam ülkesi bir bütündür ve İslam Ülkesi kavramına sahip olmamız lazım. İslam Milleti kavramına sahip olmamız lazım.

Medeniyet, İSLÂM MEDENİYETİ. Yazını değiştiremezsin! Peki, Dünya bir tek yazıya geçecek! bir yazıya geçerse benim yazıma geçecek! Ben onun yazısına geçmeyeceğim, o benim yazıma geçecek. Dünyada bir tek medeniyet olacaksa, o, İslam Medeniyeti olacak. O, gelecek, kuran harfleriyle bütün insanlar yazacak, yoksa sen gidip onun harfleriyle yazmayacaksın.

İslam Medeniyeti, İslam Milleti, İslam Ülkesi, İslam toplumu. İslam Toplumu nedir? İşte camileriyle, çeşmeleriyle, hamamlarıyla, kütüphaneleriyle, bir toplumun kurumlarının kurulması. Bunlarla ayakta duruyoruz. Bedavadan yaşıyoruz, farkında değiliz.

Bu dört kavram, bir de Müslüman kelimesi, birey için, kişi için. Kişiler Müslümandır, ama Müslümanlar toplum halinde, İslam toplumunu kurarlar. Daha sonra İslam milletini kurarlar ve onun ülkesi İslam ülkesidir ve bunlar bir medeniyet kurmuşlardır ve bu medeniyeti kıyamete kadar devam ettireceklerdir. Ve ilerde de tekrar büyüüp, büyük İslam devletini kuracaklardır, bir de İSLÂM DEVLETİ kavramı var,

Devlette İslam devletidir.

Bu kavramlardan mahrum hareketler, İslami hareket değildir. Bu kavramlarla bir hareket yürüyorsa o, İslam hareketidir.

Evet, hepinizin bayramı tekrar mübarek olsun, orucu yaşadık, Allah onun manevi mükâfatına hepimizi kavuştursun. Bu şuuru kaybetmeyelim, umudu da kaybetmeyelim. Yarın, en umutsuz dediğiniz anda yine umut çıkar.

Bakın Avrupa Birliğini kuramıyorlar, birbirlerine düşmüşler, kuramıyorlar, kuramayacaklar. Yarın, Amerika'nın ne olacağı belli değil, Çin'in ne olacağı belli değil. Bunlar kıyamete kadar böyle kalırlar, biz de esir olmaya mahkûmuz diye düşünmeyin. Bunların hepsi ilerde birbirlerine düşerler. Ama bize fırsat doğduğu zaman, biz hazır değilsek neye yarar, biz hazır olursak ondan faydalanırız.

Onun için, kimse gelmeseyse bile sarılın, bu dört kavramdan da asla fedakârlık yapmayın.

Türk halkı, Arap halkı, Türk kavmi, Arap kavmi, Kürt kavmi, İran kavmi, Hintli olabiliriz. Bunların hepsi muhteremdir. Ama hepimiz bir milletiz, O da İslam milletidir. Bundan fedakârlık ederseniz, çıkış yolu yoktur.

Partiyi de bu amaçla kurduk, maksat parti değil, günlük siyaset değil, amacımız İslam âleminin dirilişidir, hareketidir. Bu harekete de sahip çıkın, büyütün, geliştirin, siyasetçiler size tabi olacaktır. Yoksa, hiç böyle bir gücünüz olmazsa, siyasetçi sizi okşar, fakat hiçbir zaman size itibar etmez, sizin sözünüzü dinlemez.

Evet, hepinize hayırlı bayramlar, hayırlı ömürler, sağlıklar ve Allah yolunda yılmadan, dayanıklı olarak, umudu kaybetmeden devam, çalışmaya devam.

A. SEZÂİ KARAKOÇ

YÜCE DİRİLİŞ PARTİSİ

GENEL BAŞKANI